

ROBYN CARR

Droom
van
verlangen

Vertaling Joost Poort

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2015 Robyn Carr
Oorspronkelijke titel: *Wildest Dreams*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2015 HarperCollins Holland
Vertaling: Joost Poort
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Radius Images / Getty Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0235 4
ISBN 978 94 027 5788 0 (e-book)
NUR 302
Eerste druk februari 2019

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkennis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Er ontging Charlie Simmons maar weinig van wat er op het strand gebeurde. Hij was veertien, en zijn moeder zorgde als verpleegkundige voor Winnie Banks, een dame die aan ALS leed. Winnies huis stond op een heuvel die uitzicht bood over het strand. Charlie ging elke dag met zijn moeder mee als ze moest werken. Hij hing rond in het huis, in het stadje en op het strand – waardoor hij heel bedreven was geraakt in het observeren van anderen. Eigenlijk was hij meer een toeschouwer dan iemand die aan het leven deelnam. En daar wilde hij graag verandering in brengen.

Het was de derde week van augustus. Er stond een verhuishwagen voor de garage van het huis naast dat van Winnie. Charlie had de nieuwe bewoner al gezien toen die de woning voor het eerst kwam bezichtigen. De man was over de weg langs het strand komen aanrijden op een duur uitzierende racefiets. Hij had met Cooper gepraat, op de houten veranda aan de achterkant van het huis. Vervolgens waren ze samen naar binnen gegaan. Charlie had hen niet zien vertrekken, dus moesten ze via de voordeur naar buiten zijn gelopen. Later had Cooper hun verteld dat de man op de fiets geïnteresseerd was in het huis, en dat hij een bod had uitgebracht.

Toen de verhuizers de vrachtwagen begonnen uit te laden, liep Charlie het huis uit om een kijkje te nemen. De achtertuinen en woonkamers van de huizen op deze heuvel keken uit over de baai, maar aan de voorkant zag je alleen de weg. Cooper stond met de verhuizers te praten, dus Charlie wachtte geduldig tot hij klaar was.

‘Die zware fitnessapparaten moeten naar beneden. Hij maakt

een trainingsruimte van de speelkamer onder in het huis. De meubels kunnen jullie op deze verdieping neerzetten. Jullie zien vanzelf wel waar de slaapkamer, de keuken en de badkamer zijn. Kom naar de bar als jullie klaar zijn, dan teken ik de vrachtbrief.

Cooper beende in de richting van zijn bar en liep daarbij langs Charlie.

‘Wie komt er in het huis wonen, Cooper? Die man met die superdure fiets?’

‘Ja, die,’ zei Cooper grijnzend. ‘Hij is op dit moment in het buitenland.’

‘Voor een wedstrijd?’

‘Een triatlon in Australië.’

‘Wauw,’ zei Charlie. ‘Is hij een Ironman?’

De oudere man lachte. ‘Ja, inderdaad.’

‘Hoe heet hij?’ wilde Charlie weten.

‘Blake Smiley. Ga je hem opzoeken op internet?’

‘Dat doe ik nu eenmaal altijd, dat weet je, Cooper. Moet ik het jou laten weten als ik iets interessants vind?’

‘Ik denk dat ik genoeg over hem weet, maar toch bedankt.’

‘Wil jij ooit meedoen aan een triatlon, Cooper?’

‘Ik moet er niet aan denken,’ antwoordde hij, zichtbaar geamuseerd. ‘Niet dat ik geen bewondering heb voor mensen die wel dat soort dingen doen, hoor.’

‘Wanneer komt hij hierheen?’

‘Dat weet ik niet precies, maar ik denk binnenkort.’

‘Ik ga proberen die triatlon te vinden. Weet je waar in Australië die gehouden wordt?’

‘Nee, dat heeft hij niet gezegd. Zijn er veel van dat soort wedstrijden?’ vroeg Cooper.

Charlie besloot het uit te zoeken. Hij haalde zijn laptop tevoorschijn om meer over de man aan de weet te komen. Dat deed hij vaak en graag, naar informatie speuren op de computer. Hij had namelijk maar weinig vrienden en hij kon niet rennen en spelen, zoals de andere kinderen. Als klein kind had hij last gehad van zware allergieën en astma, waardoor hij het nu nog steeds rustig aan moest doen. Hij was klein voor zijn leeftijd, wat hij weet aan de vele bronchitisaanvallen en longontstekingen die hij vroeger had gehad. Of anders had hij de genen van zijn moeders Vietnamese familie geërfd.

Hij had zich vaak verveeld binnenshuis. Totdat iemand hem op een dag een oude laptop gaf en hem uitgelegd had hoe die werkte. Na alle uren die hij achter zijn computer had doorgebracht, was hij erg wijs voor een veertienjarige.

Zijn moeder, Lin Su, was half Amerikaans en half Aziatisch; zijn biologische vader was een blanke Amerikaan. Charlies zwarte haren en ogen getuigden van zijn Vietnamese afkomst.

Hij zocht Blake Smiley op. Die bleek al vijftien jaar mee te doen aan triatlons. Smiley had een beurs gekregen voor zijn studie en was nu zevendertig. Hij had heel veel wedstrijden gewonnen – de eerste keer was op het Hawaïaanse eiland Oahu geweest. De nieuwe buurman had verschillende records op zijn naam staan, was afgestudeerd in zowel biologie als fysiologie en werd gesponsord door verschillende bedrijven. Charlie zag dat hij ooit in een reclamespot voor sapcentrifuge had gespeeld. Een sapcentrifuge? Vreemd. Daarnaast werkte hij als coach, adviseur en soms als motiverend spreker. Charlie was gek op TED, de website waar je inspirerende toespraken over allerlei onderwerpen kon beluisteren. Het was zijn droom om ooit zo slim en ervaren te worden dat hij ook mensen dingen kon leren, of ze enthousiast kon maken voor iets.

‘Hij is een god,’ mompelde Charlie zachtjes. Smileys lengte en gewicht werden ook vermeld: iets onder de één meter tachtig en achtenzestig kilo. Niet echt enorm, dus. Dat vond Charlie wel be-
moedigend.

De fietser had er zó sterk en gespierd uitgezien toen Charlie hem bespied had... Hij was over het pad langs het strand komen aanrijden. Toen had hij zijn fiets op zijn nek genomen en was hij twee trappen op gerend, naar de veranda van het huis dat hij uiteindelijk zou kopen. Toch was hij vrij klein voor een professionele atleet.

Wat Charlie ook fascinerend aan Blake vond, was dat hij zichzelf had leren zwemmen. In zijn toespraken vertelde hij hoe hij zijn carrière als atleet had opgebouwd door zijn overlevingsinstinct te benutten en doorlopend te trainen.

Charlie kon niet zwemmen. Zijn moeder raakte al in paniek als hij alleen maar even hardliep – en ze woonden nu niet bepaald in een huis met een zwembad. Hij wilde ontzettend graag leren zwemmen. Deze zomer had hij toegekeken terwijl de oudere kinderen peddelsurften, of zelfs echt windsurften. Hij had zelf weleens op een surfplank gezeten, maar iemand anders had geroeid. En hij had een reddingsvest gedragen.

Met een zucht deed hij zijn laptop dicht. Hij ging weer naar binnen, liep naar Winnies slaapkamer en klopte zachtjes op de deur. Hij had geen idee wat zich daarachter afspeelde. Misschien lag Winnie in bad, of was ze zich aan het opmaken. Of misschien sliep ze wel.

‘Binnen,’ hoorde hij zijn moeder zeggen.

Hij duwde de deur open en zag dat zijn moeder haar werkgeefster aan het manicuren was. Winnie genoot daar altijd erg van.

Ze was een goede vriendin geworden; zij en Charlie zaten vaak bij elkaar met hun laptops en probeerden er nieuwe dingen op uit.

‘Dit geloven jullie nooit,’ zei hij. Charlie duwde zijn bril hoger op zijn neus. ‘De nieuwe buurman is een Ironman!’

Blake kwam laat in de avond terug van zijn reis naar Australië. Hij had geslapen in het vliegtuig, dus hij bleef nog een paar uur op. Uit ervaring wist hij dat de jetlag hem uiteindelijk tóch te pakken zou krijgen. Gelukkig ging dat ongemak ook weer vanzelf voorbij.

Zijn lijf was stram en stijf. De laatste jaren werkte zijn lichaam minder goed mee. De zware trainingen voor het seizoen en de lange reizen begonnen hun tol te eisen.

Het voelde vreemd om naar zijn eigen huis te gaan. Dit was namelijk zijn eerste huis, iets wat de meeste mensen waarschijnlijk niet vermoedden. Hij was bijna veertig, maar hij had nog nooit een eigen huis gehad. Zelfs geen flat of studio. Het had een hele tijd geduurd voordat hij de juiste locatie had gevonden. Hij wilde aan de kust wonen, omdat het koude water van de Stille Oceaan hem beviel. Het maakte het zwemmen zwaarder – en dus het oefenen effectiever. Zwemmen in zee was iets heel anders dan baantjes trekken in een zwembad. Daarnaast moest hij op grote hoogte trainen, en dat kon in Oregon. Overal waar je keek, zag je heuvels. Hij had serieus overwogen in Boulder of Truckee te gaan wonen, maar uiteindelijk had hij toch voor dit kleine plaatsje gekozen. Want als hij niet meedeed aan een wedstrijd, was hij aan het trainen. En als hij niet in training was, leidde hij een rustig leven. Hier zou hij goed kunnen trainen. En hoewel hij misschien wel altijd zou blijven trainen – de rest van zijn leven een professionele triatleet blijven, dat zat er niet in. Dit was een plek waar hij in alle rust zou

kunnen wonen, zonder over beroepssporters en Olympische atleten te struikelen. In Boulder en Truckee wemelde het daarvan.

Er was genoeg te doen, die eerste dag in zijn huis. Hij pakte zijn spullen uit en richtte de fitnessruimte in. Hij deed wat spieroefeningen om te voorkomen dat zijn lichaam stram werd na de lange vlucht. Daarna reed hij naar een stad in de buurt om boodschappen te doen. Hoewel hij voornamelijk biologische groenten, peulvruchten en granen at, was hij geen vegetariër. Voor zijn spierontwikkeling was het beter als hij een stukje rundvlees of kip toevoegde aan zijn groenten en granen. Cooper had gezegd dat Cliff, de eigenaar van het visrestaurant in de jachthaven, hem waarschijnlijk wel verse vis en schaaldieren zou willen verkopen.

Als hij in training was – en dat was hij bijna het hele jaar door – liet hij allerlei eten staan dat hij eigenlijk heel lekker vond. Of hij at er maar heel weinig van. Dingen als kaas, eten waar veel koolhydraten in zaten, boter en room. Hij dronk weinig alcohol, hoogstens een biertje op zijn tijd. Als hij echter een rustperiode had en slechts licht trainde, dan nam hij het ervan. Niet dat hij zich volledig liet gaan – daarvoor had hij te veel zelfdiscipline. Maar een flinke, rijk belegde pizza was zo'n beetje het heerlijkste wat hij kon bedenken. En ja, die zou hij natuurlijk zelf kunnen maken, zonder vlees en met een glutenvrije bodem, maar in zo'n periode was dat niet wat hij wilde. Na zijn armoedige jeugd wilde hij zichzelf niet doorlopend alle lekkers ontzeggen. En pizza en bier waren nu net twee dingen waarvan hij kon genieten.

Op de tweede dag werd hij al vroeg wakker. Hij maakte een proteïnedrankje in de blender, deed strekoefeningen, trok zijn wetsuit aan en liep naar de baai. Het was halfnegen, maar de dikke mist hield de zon tegen. Het water voelde ijskoud aan. Hij wist niet pre-

cies hoe ver het was van de ene kant van de baai naar de andere; na een klein uur zwemmen zou hij dat wel kunnen inschatten. Hij had ook al een paar loop- en fietsroutes uitgestippeld, nog vóór hij een bod uitbracht op het huis.

Het huis was geweldig. Hij had honderden huizen bekeken, op allerlei plekken, zelfs op Hawaiï. Hawaiï was verleidelijk geweest; de levensstijl sprak hem erg aan. Maar waarschijnlijk zou hij in de toekomst vooral op het Amerikaanse vasteland werken, en hij wilde liever niet meer dan tien uur hoeven te reizen. Als hij voor zijn werk naar Chicago of New York of Los Angeles moest, was hij binnen zes uur weer terug in Thunder Point. Boulder, dat heel centraal lag, zou een praktische keuze zijn geweest, maar het had niet de charme van dit bescheiden, kleine vissersstadje. Er stond ook een huis op Cape Cod dat hij mooi vond, maar de oostkust achter de kaap was niet zo vredig als Oregon. Hij had Cooper gevraagd of dit stadje eigenlijk wel ooit ontdekt was. Er stonden geen files op de weg, de lucht was zuiver, er waren nog grote open plekken... Als tienjarig jochie had hij nooit gedacht dat hij op een dag zelf zou kunnen kiezen waar hij ging wonen. Toen had hij zich eerder druk gemaakt over kwesties als: waar haal ik de volgende maaltijd vandaan? En: hoe hou ik mezelf warm?

Hij stelde de timer op zijn horloge in en dook onder water. Eenmaal voorbij de rotsen zette hij een borstcrawl in en zwom hij naar de overkant van de baai. Toen de timer na vijftig minuten afging, was hij zeven keer heen en weer geweest – hij schatte de baai op zo'n vierhonderd meter breed.

Hij had een meetinstrument met een laser, waarmee hij later zou nagaan of hij de afstand juist had ingeschat. Maar zelfs die apparaatjes waren niet altijd nauwkeurig. Tegen de tijd dat hij het

water uit kwam, scheen de zon. Hij besloot vandaag een paar uur te fietsen en morgen te gaan hardlopen. Deze keer zou hij maar één proeftriathlon doen voor de volgende wedstrijd.

Op de trappen die van het strand naar het huis naast het zijne leidden, zat een kind. De jongen had een laptop op zijn schoot en droeg een bril met een zwart montuur.

Blake deed zijn muts en duikbril af en liep naar de jongen toe. 'Hoi,' zei hij, enigszins buiten adem.

'Hoi,' zei de jongen. 'Je was tweede in Sydney.'

Blake glimlachte. 'Het was een goede wedstrijd.'

'Je had goede tijden, maar McGill heeft je verslagen. Dat doet hij wel vaker.'

'Ben je me aan het stalken?'

'Nee, ik heb je alleen maar opgezocht op internet. Waarom vond je het een goede wedstrijd?'

'Vertel me eerst eens hoe je heet.'

'Ik ben Charlie,' zei de jongen, terwijl hij zijn hand uitstak. Tegelijkertijd duwde hij met zijn andere hand zijn bril hoger op zijn neus.

'Aangenaam, Charlie. Je weet blijkbaar al hoe ik heet.'

'Ik heb Cooper gevraagd wie je was. Hij zei dat je in Australië was voor een triathlon, dus toen heb ik je opgezocht.' Hij haalde zijn schouders op. 'Je doet het over het algemeen niet slecht in de wedstrijden.'

'Dank je,' zei Blake, een wenkbrauw optrekkend. Hij deed het uitermate goed in de wedstrijden. 'Wat ben je nog meer te weten gekomen over mij?'

'Nou... dat je jezelf hebt leren zwemmen.'

'Dat klopt.'

‘Hoe heb je dat gedaan?’

‘Op dezelfde manier waarop ik bijna alles heb geleerd – uit pure noodzaak. Ik viel in een zwembad. Of ik werd erin geduwd, dat weet ik niet meer. En ik kon niet zwemmen. Ik zonk als een baksteen.’

‘Moest je gered worden?’

‘Nee. Het gebeurde tijdens een feestje van iemand met een zwembad, toen ik student was. Ik denk niet dat iemand het in de gaten had. Ik hield mijn adem in en liep het zwembad uit. Mijn longen klaptten bijna uit elkaar.’

‘Je líép het zwembad uit?’ vroeg Charlie verbijsterd.

‘Er zat niets anders op. Ik wist alles van diepte, omdat ik niet kon zwemmen. Als ik in de buurt van een zwembad kwam, keek ik meteen waar het diepe en het ondiepe was. Ik viel midden in het zwembad, keek om me heen en liep toen op mijn tenen naar het ondiepe stuk. Dat ging vreselijk langzaam. Het was geen prettige ervaring, dus leerde ik mezelf daarna zwemmen – door erover te lezen en veel te oefenen. Ik keek ook naar filmpjes van kinderen die zwemles kregen.’

‘Dat zwembad waar je in viel, dat was zeker niet zo heel groot?’

‘Als je niet meer met je hoofd boven water kunt komen, is elk zwembad groot. In zekere zin hielp het dat ik niets van zwemmen afwist; ik hoefde niets af te leren. Ik leerde het vrij snel.’

‘Droeg je een zwemvest, in het begin?’

‘Nee, dat is niet handig als je wilt leren zwemmen. Maar het is wel de beste manier om in leven te blijven als er een ongeluk gebeurt. Zelfs ervaren zwemmers dragen onder sommige omstandigheden een reddingsvest. De beste manier om te leren zwemmen, is door gevoel te krijgen voor het water en de zwembewegingen onder de knie te krijgen. Een goede ademtechniek is ook belangrijk. Wist

je dat ze zelfs baby's leren zwemmen? Zonder zwemvest of andere hulpmiddelen. Ze leren hun adem in te houden, te drijven, te trap-pelen met hun voeten, en op hun rug te draaien zodat ze kunnen ademen. Maar, eh... je zwemt zelf toch ook, neem ik aan?'

Charlie schudde zijn hoofd.

'Je woont aan het strand, maar je kunt niet zwemmen?'

Hij schudde opnieuw van nee. 'Ik woon hier niet. Mijn moeder is verpleegkundige en werkt voor Mrs. Banks. Omdat ik elke dag met haar meega, zit ik hier in het dorp op school. We wonen... We wonen een paar kilometer verderop.'

'En je kunt niet zwemmen,' zei Blake.

Charlie haalde zijn schouders op. 'Dat was hiervoor nooit echt nodig.'

Blake lachte. Hij begreep wat Charlie bedoelde. 'Wat mankeert Mrs. Banks?'

'Ze heeft ALS, maar het gaat goed met haar. Ze zit nog niet in het eindstadium,' zei Charlie, alsof hij precies wist waar hij het over had. 'Ze kan nog een beetje lopen. Mijn moeder is optimistisch, maar Mrs. Banks heeft wel een verpleegkundige nodig. Ze is niet de eerste ALS-patiënt die mijn moeder verzorgt. Ik vind het heel erg voor haar dat ze ALS heeft, maar ik denk wel dat ik het hier naar mijn zin zal hebben op school... Nou ja, zolang mijn moeder voor Mrs. Banks werkt, dan.'

'Hopelijk is dat nog een hele tijd.'

'Ja, vooral voor haar, natuurlijk. Waarom zei je nou dat het een goede wedstrijd was? Je hebt niet gewonnen.'

'Dat laat je me niet vergeten, hè? Ik was tweede, dat is een uitstekende prestatie. Zoals je zelf al zei, word ik regelmatig verslagen door McGill. Maar na deze triatlon kondigde hij aan dat hij zijn

carrière beëindigt.' Blake trok een gezicht. 'Ik zal hem erg missen.' En vervolgens, lachend: 'Maar serieus, ik had goede tijden. Ik zat heel dicht bij mijn persoonlijke record met zwemmen, wat – zoals je waarschijnlijk al vermoedde – voor mij niet het makkelijkste onderdeel is. Maar ik ren als een haas.'

Charlie keek hem grinnikend aan en zweeg.

'Ik denk dat ik mezelf maar beter kan voorstellen aan Mrs. Banks, vind je niet? Nadat ik me heb opgefrist, natuurlijk. Wat is een goede tijd om haar te bezoeken?'

'Na haar middagdutje, net voor het eten, als iedereen er is. Ze is dan altijd erg opgewekt.'

'Iedereen?' vroeg Blake.

'Nou ja, de dochter van Mrs. Banks, Grace, en haar man Troy zijn er meestal. En Mikhail ook. Hij is hier sinds hij weet dat Winnie ALS heeft. Mikhail was ooit de coach van Grace. Jarenlang, zelfs. Zij is ook een topatlete. Dus je bent niet de enige.'

'Is dat zo?' vroeg Blake.

'Ze heeft een gouden medaille gewonnen met kunstschaatsen. Het is alweer een tijdje geleden. Ze is ermee gestopt.'

Blake fronste zijn voorhoofd. De naam Grace klonk niet bekend in verband met kunstschaatsen.

'Volgens mij noemden ze haar Izzy toen ze nog schaatste.'

'Allemachtig, Izzy Banks?' vroeg hij. 'Dat meen je niet!'

'En haar moeder, Winnie Banks,' zei Charlie. 'Grace is de tweede gouden medaillewinnares in de familie.'

Blake was verbijsterd. Winnie en Izzy waren legendes in de sportwereld. Winnie Banks was gestopt met schaatsen toen ze met haar coach was getrouwd, en hun dochter was een van de beroemdste kunstschaatsrijdsters ter wereld geworden.

‘Ongelooflijk. Wat doet ze nu?’

‘Ze heeft een bloemenwinkel en ze is in verwachting,’ antwoordde Charlie. ‘Troy is leraar op de middelbare school. En daar,’ zei hij, terwijl hij naar het andere buurhuis van Winnie wees, ‘wonen Spencer en Devon. Spencer en Cooper hebben samen een zoon.’

Blake trok zijn wenkbrauwen op. ‘O ja? Twee mannen?’

Charlie lachte. ‘Nee, niet op die manier. Een van de twee is de vader en de ander is de stiefvader, of zoiets. De moeder van Austin is twee jaar geleden overleden, en nu is Spencer getrouwd met Devon, en Cooper is getrouwd met Sarah. En Austin heeft twee slaapkamers.’

Na zijn lange huizenjacht was Blake beland in een buurt waar kinderen moeders, stiefmoeders, vaders en stiefvaders hadden en waar ze overleden moeders misten. Waar hij was opgegroeid in Baltimore was dat ook zo geweest, maar daar zat meestal een familielid in de gevangenis. En je zag er zeker geen grote huizen aan het strand, of gouden medaillewinnaars. Alleen maar bendeleden, drugdealers, prostituées en pooiers. Er waren ouders die vermist waren, overleden ouders en pleegouders, kinderen die werden opgevoed door tantes, grootmoeders en burens. Bijzonder creatief samengestelde gezinnen. Als kind had hij bijna een diagram nodig gehad om erachter te komen wie bij wie hoorde. Hij was altijd een beetje verbaasd als mensen met geld óók zulke ingewikkelde stambomen hadden.

Nee, waar hij was opgegroeid, had je geen mooie huizen die uitkeken over een baai. Tot zijn dertiende had hij in een verpauperd flatgebouw gewoond, in een stad waar het ’s winters zo ontzettend koud was dat hij had rondgehangen bij de daklozen, die onder bruggen sliepen en vuur stookten in vuilnisbakken. Tussen

zijn dertiende en zijn zestende had hij overal en nergens gewoond, terwijl zijn moeder had geprobeerd haar leven op orde te krijgen. Maar hij was in ieder geval regelmatig naar school gegaan. En dat was cruciaal gebleken. Een goede opleiding was de enige manier geweest om een buurt te ontvluchten waar veel jongeren de weg volledig kwijtraakten.

‘Wat doe je verder nog op die computer, behalve de gangen van je burens natrekken?’ vroeg hij aan Charlie.

‘Ik zoek van alles op. Zeg het maar, wat wil je weten?’ Hij glimlachte vertederend.

Blake was erg begaan met kinderen. Met alle kinderen. Maar over een jongen als Charlie, die zijn jeugd doorbracht in een duur huis aan zee, omringd door oud-atleten, maakte hij zich niet al te veel zorgen. Dat deed hij wel over kinderen die in armoede en onder moeilijke omstandigheden opgroeiden. De afgelopen paar jaar had hij een project opgezet om hulpbehoevende kinderen te steunen – een project dat hij binnenkort openbaar wilde maken, zodra hij nog een paar extra sponsors had gevonden.

Hij mocht Charlie meteen graag, en keek ernaar uit om hem vaker te zien.

‘Er is wel iets wat je voor me kunt doen. Ik moet eerst nog een paar uur fietsen en daarna ga ik naar huis om te douchen.’ Hij keek op zijn horloge. ‘Zou je je moeder kunnen vragen op welke tijd na één uur ik me het best even kan komen voorstellen?’

‘Ik denk dat je beter tegen etenstijd kunt komen, als je ze allemaal wilt zien. Troy helpt Grace vandaag in de bloemenwinkel.’

‘Ik val ze liever niet lastig tijdens het eten. Het gaat maar om een korte kennismaking. Na het fietsen ben ik de rest van de dag thuis,’ verzekerde Blake hem.

Hoewel Lin Su er van haar werkgeefster niet uit hoefde te zien als een verpleegster, trok ze elke ochtend een schoon uniform aan. Op de eerste plaats omdat ze daar gemakkelijk in kon bewegen. Dat was handig, want ze moest regelmatig op handen en knieën naar spullen zoeken die Winnie had laten vallen, of de keukenvloer schrobben. Bovendien was zo'n uniform makkelijk schoon te maken en, zo nodig, te vervangen. En, ook niet onbelangrijk, iedereen die aan de deur kwam, zag meteen wat haar rol was.

Als thuiszorgster zou ze vrijetijdskleding kunnen dragen bij patiënten als Winnie Banks, die wel hulp nodig hadden maar niet vreselijk ziek waren. Maar als ze mensen verzorgde die in het laatste stadium van hun ziekte waren, wat vaak veel viezigheid meebracht, moest ze haar eigen kleding beschermen. Ze had tenslotte maar weinig kleren, en de kleren die ze bezat, had ze zorgvuldig uitgekozen.

Haar keus om een verpleegsteruniform te dragen was dus weloverwogen en logisch. En toen ze de deur opendeed voor een bijzonder aantrekkelijke man, bleek maar weer eens dat haar kleding het gewenste effect had.

‘Aha, dus u bent de verpleegkundige,’ zei de man. ‘Charlie zei dat ik kon proberen even langs te komen om mezelf voor te stellen. Ik ben Blake Smiley. De nieuwe buurman.’

‘Hallo,’ zei ze. Ongewild zette ze grote ogen op. Hij zag er zo goed uit dat ze even van haar stuk was. Ze had een glimp van hem opgevangen toen hij op het strand liep, maar van dichtbij was hij verpletterend knap. Ze was met stomheid geslagen.

‘U bent Lin Su. Dat weet ik omdat ik Charlie heb gevraagd hoe u heet.’

‘Dat klopt, ik ben Lin Su Simmons. Kom alstublieft binnen.’

‘Is dit een geschikt moment om kennis te maken met Mrs. Banks?’

‘Kom erin! Kom erin!’ riep Winnie vanuit de eetkamer.

Lin Su deed een stap opzij, zodat Blake naar binnen kon lopen.

Winnie zat aan tafel met Charlie. Ze hadden allebei hun laptops open voor zich. Winnie deed haar computer dicht en stak haar hand uit naar Blake. ‘Aangenaam kennis te maken, Mr. Smiley! Charlie zei al dat u waarschijnlijk zou langskomen.’

‘Het is me een genoegen, Mrs. Banks,’ zei hij, haar de hand schuddend.

‘Wilt u misschien even gaan zitten?’ vroeg ze. ‘En nu we de beleefdheden hebben afgehandeld... Kunnen we elkaar Winnie en Blake noemen?’

‘Dat zou ik heel fijn vinden.’

‘Charlie,’ zei ze, ‘wil je aan Mikhail vragen of hij hierheen komt? Hij is op de veranda.’

Toen wendde ze zich weer tot Blake. ‘Wat fijn dat je de moeite hebt genomen om langs te komen. Mijn bewegingsvrijheid is nogal beperkt, zoals Charlie je vast al heeft verteld.’

‘Dat heeft hij me inderdaad verteld,’ zei hij. ‘Ik vind het heel erg voor je. De ziekte van Lou Gehrig, wat ontzettend ellendig. Je ziet er overigens geweldig uit. Hoe voel je je?’

‘Ik voel me uitstekend – tot ik probeer een glas van tafel te pakken of op te staan.’ Ze schudde even met haar hoofd. ‘Over glazen gesproken, wat wil je drinken?’

‘O, niets, Mrs... Winnie. Ik wilde alleen maar even kennismaken. Ik was hoogstverbaasd toen ik hoorde dat ik naast twee beroemde atletes woon.’

‘Ja, maar wij doen niet meer mee aan wedstrijden,’ zei ze. ‘Wat doe jij in hemelsnaam in een gat als Thunder Point?’

‘Ik ben nog steeds in training, maar ik werd verliefd op de rust die hier heerst.’ Hij keek even om zich heen. ‘Als je dit huis in Boulder zou neerzetten, kreeg je er zo drie miljoen voor.’

‘Maar het was dus niet alleen de prijs die je aantrok,’ zei ze.

‘Nee, het was het dorpje zelf. De kleinschaligheid, de eenvoud, de ligging aan de baai. Het is een perfecte plek voor mij om te zwemmen – en de heuvels en laaglanden zijn ideaal voor fietsen en hardlopen. En de lucht is zo zuiver.’

‘Waar wordt je volgende wedstrijd gehouden?’

‘In Tahoe,’ antwoordde Charlie voor hem, terwijl hij weer ging zitten.

‘Hij weet blijkbaar evenveel over mij als ikzelf,’ zei Blake. Hij stond op en stak zijn hand uit naar de kleine Russische coach die van de veranda naar binnen was gekomen.

‘Laat ik mezelf voorstellen. Ik ben uw buurman, Blake.’

‘Ik ben vereerd,’ zei Mikhail.

Toen de anderen allemaal aan tafel zaten, liep Lin Su naar Winnies slaapkamer. Ze maakte de kamer rond deze tijd altijd in orde voor later, als haar patiënt naar bed ging.

Na haar dutje, en nadat ze zich had opgefrist, bracht Winnie dan een paar uur door op de veranda of in de woonkamer en dineerde daarna met wie er verder ook was. Soms was dat de hele familie, soms alleen Lin Su, Charlie en Mikhail. Als Winnies dochter, Grace, haar moeder liever zelf hielp bij het naar bed gaan, vertrokken Lin Su en Charlie. Maar meestal bleef Lin Su voor het avondritueel, waarna ze samen met haar zoon naar huis ging.

Hun huidige woning was niet een plek waar ze zich echt thuis voelden. Lin Su huurde een kleine stacaravan die was achtergebleven op een aftands camperpark. De caravan voldeed echter aan

al hun behoeftes, en ze had hem grondig schoongemaakt voordat ze erin waren getrokken. Deze baan bij Winnie was zwaar, maar ook flexibel en goedbetaald. De caravan was niet ideaal, maar destijds had ze niets beters kunnen betalen. Nadat ze haar baan in het ziekenhuis had verloren, stapelden de rekeningen zich op. En dan waren er nog oude leningen, zoals haar studieschuld, verhuiskosten en medische kosten die niet gedekt waren door haar vroegere werkgevers. Hoewel ze uitkeek naar een andere woonruimte, was ze huiverig om daar veel geld aan uit te geven. Ze had nu eindelijk wat spaargeld, en daar wilde ze niet aankomen. Voor haar was het allerbelangrijkste dat Charlie een goede opleiding zou krijgen.

Het liep allemaal zoals ze had gehoopt. Tot nu toe, in ieder geval. Winnie was degene die had voorgesteld dat Charlie elke dag met haar mee zou komen, zodat hij in Thunder Point naar school kon. Troy Headly, Winnies schoonzoon, gaf daar geschiedenis. En haar buurman, Spencer Lawson, was hoofd van de sportsectie en coachte het footballteam. Ze hoefde niet bang te zijn dat Charlie er werd gepest door grotere, ruwere kinderen, en daar was ze erg blij om.

Ze sloeg het dekbed terug, streek de dure lakens glad en klopte de kussens op, zodat het bed er uitnodigend uitzag. Vervolgens vouwde ze de deken op die Mikhail gebruikte als hij in de grote leren stoel naast Winnies bed sliep. Hij dacht dat niemand dat wist. Ze glimlachte. Mikhail glipte altijd weg voordat Lin Su 's ochtends arriveerde, zodat ze niet zou zien hoe toegewijd hij was. Ze stofte de kamer, pakte het glas met water van het nachtkastje, legde de boeken en tijdschriften naast het bed recht. In de badkamer hoefde ze nauwelijks te poetsen, maar ze legde wel schone handdoeken en washandjes neer. Morgen zou ze het bed verschoonen en het beddengoed wassen. Hoewel het vast heerlijk was om

in zo'n luxueus bed te slapen, zou ze voor geen goud met Winnie willen ruilen.

Na het opruimen liep ze terug naar de eetkamer, die aansloot op de open keuken. Er werd gezellig gekletst. Ze zag dat Grace en Troy ondertussen waren thuisgekomen en dat ze eten van Carries delicatessenwinkel hadden meegebracht. Grace legde placemats op tafel.

'Blijf alsjeblieft eten,' zei Grace tegen Blake. 'Ik verzeker je dat het allemaal heel gezond en voedzaam is. Carrie verkoopt alleen het beste.'

Maar tot ieders teleurstelling sloeg Blake de uitnodiging af. Hij zou thuis een drankje maken van boerenkool, flespompoe, rundvlees, kip, quinoa, olie en... Lin Su kon de lijst met ingrediënten nauwelijks bijhouden. Kennelijk dronk hij het mengsel omdat hij in training was. Over een maand deed hij weer mee aan een wedstrijd.

'Klinkt heerlijk,' zei Grace weifelend.

'Klinkt verschrikkelijk,' zei Winnie, waarop iedereen in de lach schoot.

Blake lachte met hen mee. 'Na de volgende twee triatlons doe ik het wat rustiger aan. Ik sport dan wel, maar mijn trainingsschema is minder zwaar – en dan eet ik en drink ik net als iedereen,' zei hij met een grijns.

'Nou, na de volgende triatlon trakteer ik je op een rondje,' zei Troy. Hij hield zijn flesje bier omhoog.